

lhostejno, že článek byl otištěn z tiskopisu, jenž pro článek ten nebyl zabaven, stejně jakoby bylo lhostejno, kdyby byl bez závady uveřejněn již v jiném časopise, poněvadž se tím jeho obsah nestane nezávadným a uveřejnění dovoleným; jest tedy pro skutkovou podstatu §u 24, druhý případ tisk. zák. jediné rozhodno, že byl tiskem uveřejněn obsah zabaveného článku (tiskopisu) a že uveřejnění to se stalo vědomě. Bylo již řečeno, že v tomto případě zjistil první soud, že obžalovaný vědomě uveřejnil v čís. 105 časopisu T. článek, který byl v části, o kterou se zde jedná, sice pouhou reprodukcí (překladem z němčiny) článku časopisu P. z čís. 123, v té době ještě nezabaveného, ale co do obsahu úplně totožný se zabaveným článkem »Před likvidací Ludové banky v Růžomberku« uvedeným v čís. 102. večerníku T. Tímto zjištěním jest soud zrušovací vázán (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Popírá-li stěžovatel, že obsah obou článků byl stejný, brojí tím pouze nedovoleným způsobem proti opačnému skutkovému předpokladu rozsudku, a nelze k jeho vývodům v tomto směru přihlížeti. Jaké pohnutky vedly stěžovatele k uveřejnění závadného článku, jest pro otázku trestnosti lhostejno. Poněvadž se mu nedává za vinu, že uveřejnil teprve dodatečně zabavený článek z časopisu P., nýbrž obsah článku večerníku časopisu T., již 4 dny před tím zabavený, padá tím námitka, kterou stěžovatel o uvedený nesprávný předpoklad opírá. Že se uveřejnění nestalo přímo z časopisu T., nýbrž nepřímo z nezabaveného časopisu P., jest pro otázku viny lhostejno vzhledem k tomu, co bylo o skutkové podstatě druhého případu §u 24 tisk. zákona shora řečeno.

Čís. 1441.

Neuzavření závor před příjezdem vlaku spadá pod ustanovení §u 431 tr. zák., třebaš tím nebyla způsobena smrt nebo poškození člověka.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1924, Kr II 267/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 14. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ů 431 a 432 tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů.

V nepravu je zmateční stížnost, dovozujíc z důvodu čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že jest vyloučena skutková podstata §u 431 (správně 432) tr. zák. tím, že nalézací soud zjišťuje, že usmrcení H-ové není v příčinné spojitosti s opomenutím obžalovaného. Jestliž okolnost, že z jednání neb opomenutí, po rozumu §§ů 337 (335), 432 (431) tr. zák. nedbalého, nevzešel účinek v §u 337 tr. zák. naznačený — smrt nebo těžké poškození člověka na těle — onou skutkovou známkou, již liší se skutková podstata přečinu §u 337 tr. zák. od skutkové podstaty přestupku §u 432 tr. zák. Tato skutková podstata jest naplněna nedbalým jednáním neb opomenutím rázu, v těchto §§ech naznačeného, o sobě,

i když tím škoda skutečná nebyla způsobena (slova »takové provinění« §u 432 tr. zák. a dovolávané tím ustanovení §u 431 tr. zák.). Okolnost, že nedbalost stěžovatelova nebyla příčinou smrti Marie H-ové, jež dle předpokladu nalézacího soudu vrhla se v sebevražedném úmyslu pod vlak a svůj úmysl byla by provedla i bez nedbalosti stěžovatelovy, nevyklučuje, že tato nedbalost mohla se státi příčinou úrazu jiných osob, takového úmyslu nemajících, kdyžtě — jak rozsudek na základě výpovědi svědka S-a dále zjišťuje, — chodívá tam mnoho lidí cestou, již bylo stěžovateli uzavřítí závorami po dobu, kdy projíždí vlak místem, kde ona cesta a železniční trať se křížují. Není-li stěžovatel zodpovědným za smrt H-ové, poněvadž by ji nebyl ani řádným plněním svých povinností zamezil, zodpovídá přece za to, že opomenutím řádného plnění své povinnosti způsobil nebezpečnost pro život, zdraví nebo bezpečnost těla jiných lidí, třebaže z tohoto nebezpečí nevznikla skutečná škoda někoho z těchto lidí.

Čís. 1442.

V sloužení československé mše v katolickém kostele a v hraní na varhany nelze spatřovati »vykonání násilí« ve smyslu §u 83 tr. zák.

K pojmu »více sebraných lidí« jest třeba, by více lidí, vnikajících protiprávně do cizího domu, si v době vniknutí uvědomilo, že se tak děje proti vůli oprávněného, a by si uvědomilo vzájemnou shodu a souhlasný účel svého podnikání.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1924, Kr I 269/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Jana S-a, Aloisa Z-a a Františka H-ho do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 15. února 1923, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle §u 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal právem, že se žalovaný Jan S. spouští podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle §u 83 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 28. září 1921, opomenuv vrchnost, s více lidmi sebranými vtrhl do římsko-katolického kostela sv. Ignáce v J. a tam vykonal násilí na jmění a statku. Ohledně obžalovaných Aloisa Z-a a Františka H-ho vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. Zmateční stížnost státního zastupitelství do shora uvedeného rozsudku, pokud jím bylo dalších 11 obžalovaných sproštěno dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro týž zločin, zavrhl.

D ů v o d y:

Ke skutkové podstatě zločinu veřejného násilí dle druhé věty §u 83 tr. zák. se vyžaduje jednak »vniknutí«, jednak »vykonání násilí« na osobě, do jejíhož domu nebo příbytku někdo buď s více lidmi sebranými nebo, byť i bez pomocníků, se zbraní vnikne, nebo na lidech domácích, na jmění a statku. Není-li tu jednoho z těchto pojmových znaků